

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

16. Ipse enim Spiritu testimonium reddit spiritui nostro quòd sumus filij Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

16. Ipse enim Spiritus testimonium reddit spiritui
nostro quod sumus filij Dei.

Timidius hoc loco & frigidius hæc verba
tractavit Calvinius, quam vel alij horum
temporū hæretici, vel ipsemet alibi. Fortasse
quia certitudinem gratiæ, quam ex hoc loco
certissimè colligi posse opinantur, satis in
precedentibus confirmatā existimabat. Qua-
re hic corollaria ponit, rem ipsam non inse-
quitur. Attendamus ergo quæ vel alij, vel
ipse alibi, ex his verbis colligūt. Testimoniū
Spiritus (aiunt illi) infallibile est, & de fide: At
vero hic à Paulo Spiritus testimonium ha-
bere dicimur, quod sumus filij Dei: Illud
ergo tanquam ex fide certum ac firmum ha-
bere debemus. Sed magis rem vrget Calui-
nius, idque ea vehementia, vt nusquam ferè
acrius contra nos insurgat. *Exclamāt (inquit)*
Papiste, non vacare magna temeritate, quod de Spi-
ritu Dei sic audeamus gloriari. Quis (inquit) credat
tantum esse istorum stuporem, qui orbis magistri ha-
beri volunt, vt in primis religionis elementis ad eò
carpiter impingant? Mihi certè credibile non esset,
nos scirentur quæ extant eorum scripta. Hæc ille
quali præfatus. Sed nos flammis istis ita cre-
pitantibus facilè frigidam suffundemus: Nulquam enim
insulsius ratiocinatur Cal-
uinius, aut putidius disputat, quam vbi au-
thacissimè aduersarium increpat. Paulus (in-
quit) eos demum filios Dei pronunciat, qui eius Spi-

Chenitij
collectiq.

Instit. lib.
1. cap. 2.
num. 39.

Caluini
artes.

H h rru

Calvini
putidum
mendaciam.

ritu aguntur: hi agi proprio spiritu, diuino autem
vacuos esse volunt, qui sunt filij Dei. Respondet
mentiri Calvinum. Proprio spiritu agitur
qui aut secundum carnem ambulat, aut pro-
prijs viribus legem implere praesumit. Hoc
Catholici non docent, sed damnant. Diuino
Spiritu agitur, qui Spiritus Christi particeps,
eius gratiae ductu facta carnis mortificat. Hoc
Spiritu vacuos esse Dei filios non volunt Ca-
tholici, sed vult Calvinus, qui alium Dei Spiritum
substituit quo filij Dei agantur, de quo Paulus
nihil docuit, ut antea ostensum est. Pergit
Calvinus: Paulus Deum a nobis Patrem appellari de-
cet, Spiritu talis vocis dictante, qui solus testimonium
reddere potest spiritui nostro quod filij Dei sumus, et
tametsi a Dei inuocatione non arcent, Spiritum tamen
abstrahunt, cuius ductu rite inuocandus erat. Re-
spondeo: Catholici Spiritum Dei non abstra-
hunt, de quo Paulus loquitur, Spiritum videli-
cet dilectionis, ut antea firmatum est, cuius
ductu rite inuocatur & colitur Deus: sed spi-
ritum illum abstrahunt quem sibi Calvinus firmat,
videlicet, qui omnibus & singulis filiis Dei
certitudine fidei attestetur, esse illos filios
Dei. Non enim vel solus Spiritus S. testimo-
nium hoc reddit, ut hic Calvinus affirmat, vel
testimonium quod reddit, fidei testimonium est.
Non prius, quia verbum testificandi hoc loco
ipse etiam Calvinus in commentario annotauit
vox composita est, *συνμαρτυρεῖ*, quod Beza
vertit, *testatur una cum spiritu nostro*, ut non so-

Aliud.

Testimo-
nium ad-
optionis
non est à
solo Spi-
ritu S.

us Dei Spiritus, sed & charitas Dei diffusa
 per Spiritum in cordibus nostris, ipsaque no-
 stra Dei dilectio, affectus noster pius ac san-
 ctus, quem Dei Spiritus in nobis operatus
 est, spiritui seu animo nostro testificetur
 quod sumus filij Dei. Qui sentit se purè dili-
 gere Deum, habet in se quoddam testimonium
 quod sit filius Dei. *Qui enim manet in charitate,* 1 Ioan. 4.
manet in Deo, & Deus in illo. Qui autè se purè 16.
 diligere Deum sentit, ex operibus charitatis il-
 lud sentire debet, nō aliter. *Probatio quippe dile-*
ctionis, est exhibitio operis. Sicut nō est ignis, nisi
 ubi omnia quæ attingit calefiunt; sic non est
 charitas, nisi ubi ad omnia quæ diligi de-
 bent, aliquod dilectionis opus profertur.

Hinc etiam patet posterius, quod testi-
 monium Spiritus hoc loco non est testimo-
 nium fidei, aut de fide certum. Non enim est
 aliquod verbum expressum, aut reuelatio
 aliqua, sed est experimentum charitatis ope-
 rumque eius in nobis, quod nobis testatur,
 tum Spiritum Dei esse in nobis illius chari-
 tatis largitorem & operum cooperatorem,
 tum propter Spiritum inhabitantem esse nos
 filios Dei. Tale ergo diuini Spiritus testimo-
 niū, quia cū nostro quodam testimonio con-
 iunctum est, nec in futurum aliquam certitu-
 dinē afferre potest, quia mutabilis est homi-
 num voluntas, & deficere à Spiritu Dei pos-
 sunt qui Spiritu Dei aguntur, vt iuxta Scri-
 pturas discretè docuit August. in Enchiridiō

H h 2 (loco

Gregor.
homil. 26.
in Euang.

A doptio-
nis testi-
monium
nō est de
fide certū.

Cap. 64. (loco nuper citato) nec presentis gratie testimoniū de fide afferre potest, quū nihil de fide credendū sit quod verbo Dei non reuelatur, fideique ac verbi Dei perpetua sit relatio.

Pergit Calvinus: *Paulus Christi sensum negat, qui non aguntur Spiritu Christi: Hi Christianismum confingunt Spiritu Christi non indigentem.* Idem reperit quod prius dixerat, rhotricando, non disputando. Quare & eadem responsio his verbis aptanda. Obserua

Calvinus
ex vno falso principio multa colligit absurda.

tem quod omnes istæ antitheses Calvinianæ quibus probare voluit in primis religionis elementis Catholicos omnes turpiter impingere, vno falso principio nituntur, quod illi assumit, non probat: videlicet *Spiritu Dei agere hunc sensum habere, indubiam salutis fiduciam ac certitudinem à Spiritu Dei intus loquente conserpere.* Quod antea refutatum dedimus. Ex eodem falso principio, omnia quæ postea ac-

1. Ioan. 3.

24.

1.

2.

Esai. 44. 3.

3.

cumulat, petuntur: *Ioannem dicere, Ex Spiritu quæ dedit nobis, scimus quod manet in nobis Dei Filius: Christi promissiones in dubium reuocari, dum serui Dei sine ipsius Spiritu haberi volumus, quem super suos omnes effusurum se denunciavit: Spiritu sancto iniurios nos esse, qui fidem, opus eius persequi, ab eo separamus.* Nam in his omnibus Spiritum Dei certitudinis gratiæ testimonium esse, stultissimè præsumit; quum certum sit, in his locis omnibus non fiduciam Calvinianam, sed ipsam in primis dilectionem Dei in cordibus nostris diffusam defig-

auri. Ioannes ita loquitur: *Qui seruat man-*
data eius, in illo manet, & ipse in eo: & in hoc
scimus quoniam manet in nobis, de Spiritu quem
dedit nobis. Si ex obseruatione mandatorum
scimus Spiritum Dei nobis esse datum,
& manere in nobis; quis non videt quàm
huc Dei Spiritus à Calviniana fiducia lon-
gissimè abest? Hæc enim fiducia ipso Calui-
no teste, vt suprâ accepimus, penitus concidit,
si vlla operum ratio habenda est. Esaiæ
verba hæc sunt: Effundam aquas super sitientem,
& fuentem super aridam: effundam Spiritum meum
super semen tuum, & benedictionem meam super
propetuum. Quis hîc non videt de donis gra-
tiarum Prophetam loqui, quæ per Christum
nobis collata sunt? de quibus in Euangelio
dixit, Qui bibit ex aqua quam ego dabo ei, fiet ei
fons aquæ salientis in vitam æternam. Hic fons est
scaturigo bonorum quæ assequuntur vitam
æternam, ipsa charitas diffusa in cordibus
nostris, per quam bene operamur. Postremò,
fides quæ peculiare opus est Spiritus S. non
est fiducia Calviniana, sed est fides per dilectio-
nem operans, quæ sola in Christo valet. Ita,
vt dixi, nusquam putidiùs aut insulsiùs dis-
putauit Calvinus, quàm hoc loco, vbi auda-
cissimè & procacissimè Catholicos accusat.
Sic improbi causidici, vbi in causæ defensio-
ne maximè deficiunt, ibi magis frontem ex-
porrigunt, acriori clamore Iudices obrudunt,
& lateribus suis maius negotium faciunt.

Hh 3

17.88

Ad 1.

Mandato-
rum ob-
seruatio
testimo-
niū ado-
ptionis.

Ad 2.

Ioan. 4.

Ad 3.

Gal. 5.